

Arrest

nr. 171 922 van 14 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een E.U.-onderdaan van 28 januari 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die *loco* advocaat L. LAMBERT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 juli 2008 vragen verzoeker en zijn echtgenote Z. G. een eerste keer asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 27 augustus 2008 neemt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel ten aanzien van verzoeker als van zijn echtgenote een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een E.U.-onderdaan. Hierop keert verzoeker samen met zijn echtgenote en zijn gezin terug naar Slowakije.

1.3. Nadat zij Slowakije opnieuw verlaten hebben, vragen verzoeker en zijn echtgenote op 25 september 2009 een tweede keer asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

1.4. Op 20 november 2009 neemt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel ten aanzien van verzoeker als van zijn echtgenote een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een E.U.-onderdaan.

1.5. Op 22 april 2010 dienen verzoeker en zijn echtgenote in België een derde asielaanvraag in, welke door de Dienst Vreemdelingenzaken op 6 mei 2010 wordt afgesloten met een beslissing houdende weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

1.6. In het vroege najaar van 2012 keert verzoeker met het hele gezin terug naar Slowakije. Eind november 2012 verlaat verzoeker samen met zijn gezin opnieuw Slowakije en komen ze naar België. Met uitzondering van zijn zoon D. G. en diens echtgenote M. P. dient niemand van verzoekers gezin een asielaanvraag in na aankomst in België.

1.7. Op 30 oktober 2015 dienen verzoeker en zijn echtgenote een nieuwe asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op die dag vragen ook verzoekers zoon R. G. en diens partner S. B. samen met hun kinderen, zijn zoon S. G. en diens partner Z. T. samen met haar moeder V. T., en zijn zoon D. G. en diens echtgenote M. P. asiel aan in België.

1.8. Op 28 januari 2016 neemt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een E.U.-onderdaan. Dit is de bestreden beslissing, die op 28 januari 2016 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"G.(...), K.(...)

Nationaal nummer: (...)

CG nummer: (...)

DVZ nummer: (...)

Asielaanvraag: 30/10/2015

Overdracht CGVS: 27/11/2015

U werd met de hulp van een tolk die het Slovaaks machtig is gehoord op het Commissariaat-generaal op 14 december 2015 (CGVS I), van 9u10 tot 10u40, en op 11 januari 2016 (CGVS II), van 13u50 tot 14u15. Uw raadsman, meester H.(...) R.(...) loco meester L.(...)L.(...) was gedurende beide gehoren aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart Slovaaks staatsburger en van Roma origine te zijn. U vroeg op 25 juli 2008 een eerste keer asiel aan in België. Op 29 augustus 2008 nam het Commissariaat-generaal een beslissing van weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (in hoofde van een EU onderdaan) omdat uw problemen met politie en skinheads, de huisvesting, en het algemeen klimaat van racisme en discriminatie deels ongegrond en deels ongeloofwaardig werden bevonden. U keerde hierna, samen met uw echtgenote G.(...) Z.(...) (OV(...)) en uw gezin terug naar Slowakije. Omwille van een herhaling van de problemen met politie en skinheads, de huisvesting en het algemeen klimaat van racisme en discriminatie, verlieten jullie Slowakije een tweede keer in september 2009 en vroegen op 25 september 2009 een tweede keer asiel aan. Op 24 november 2009 nam het Commissariaat-generaal een beslissing van weigering van inoverwegingname (EU onderdaan) omdat er geen sprake was van vervolging en bepaalde feiten opnieuw als niet geloofwaardig werden geapprecieerd. Op 22 april 2010 diende u een derde asielaanvraag in, welke door de Dienst Vreemdelingenzaken op 6 mei 2010 werd afgesloten met een weigering van inoverwegingname (13 quater) omdat jullie niet waren teruggekeerd en het in feite een identieke asielaanvraag betrof. Jullie zijn nimmer in beroep gegaan tegen de beslissingen van het Commissariaat-generaal of de Dienst Vreemdelingenzaken.

In het vroege najaar van 2012 keerde u met heel de familie terug naar Slowakije. U ging opnieuw in de wijk Nizné Kapustníky (Kosice) wonen, waar u een verlaten krotwoning kon opknappen. Uw zoon D.(...) woonde reeds met zijn gezin in de wijk. Enkele weken later kregen de bewoners van de wijk te horen dat ze enkele dagen tijd kregen om de woningen te verlaten waarna de wijk met de grond gelijk zou gemaakt worden. Op 30 oktober 2012 werd de wijk effectief met de grond gelijk gemaakt. U en uw familie konden nergens heen en besloten opnieuw naar België te vertrekken. Jullie verzamelden en verkochten enkele weken afbraakmaterialen waarna jullie voldoende middelen hadden om eind

november 2012 te vertrekken. U vreest eveneens en nog steeds de algemene problemen voor Roma (werk, huisvesting) en vervolging door skinheads en politie. U bent gedurende de maand die u in Slowakije was één maal ernstig vervolgd door de politie. Bij een controle hebben ze uw vinger gedraaid en afgebroken. Met uitzondering van uw zoon D.(...) G.(...) (OV(...)) en zijn echtgenote M.(...) P.(...) (OV(...)) diende niemand een asielaanvraag in na aankomst in België. U had gehoord dat dit in uw geval geen enkel zin had. Op 30 oktober 2015 dienden u en uw familie op initiatief van derden omwille van deze feiten wel een nieuwe asielaanvraag in. Het betreffen uw echtgenote G.(...) Z.(...) (OV(...)), uw zoon G.(...) R.(...) (OV(...)) en diens partner B.(...) S.(...) (OV(...)) samen met hun kinderen, uw zoon G.(...) S.(...) (OV(...)) en zijn partner T.(...) Z.(...) (OV(...)) samen met haar moeder T.(...) V.(...) (OV(...)), uw zoon G.(...) D.(...) (OV(...)) en zijn echtgenote P.(...) M.(...) (OV(...)).

B. Motivering

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, heeft de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het kader van uw meervoudige asielaanvraag vastgesteld dat er nieuwe elementen aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. In concreto bent u na uw terugkeer naar Slowakije geconfronteerd met diverse problemen omwille van uw Roma origine en brengt u nieuwe informatie en documenten aan in verband met de uitzetting en de algemene situatie voor Roma. Uw asielverzoek werd daarom op 24 december 2015 in overweging genomen (beslissing tot inoverwegingname meervoudige asielaanvraag).

Vervolgens is de Commissaris-generaal in overeenstemming met artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bevoegd het bekomen van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 die ingediend wordt door een onderdaan van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen of door een onderdaan van een Staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie, dat nog niet in werking is getreden, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaring niet duidelijk blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hiermee beoogt de wetgever het oneigenlijk gebruik van de asielprocedure, die hij veronderstelt bij onderdanen van EU-lidstaten, in te dijken. Op 26 juni 2008 heeft het Grondwettelijk Hof eveneens gesteld dat "gezien alle EU-lidstaten partij zijn bij het EVRM, er mag van uit gegaan worden dat de fundamentele rechten er niet geschonden worden, of op z'n minst dat de betrokkenen er over de nodige beroepsmogelijkheden beschikken indien dit het geval moest zijn" (GWH, nr. 95/2008, d.d. 26 juni 2008). Dit brengt met zich mee dat een asielaanvraag slechts in overweging wordt genomen indien de EU-onderdaan duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Zulks volgt eveneens uit de informatie aangaande de actuele situatie van Roma in Slowakije waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd. Uit deze informatie blijkt dat heel wat Roma zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden. Dit is het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine. Hoewel Roma op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden vanwege werkgevers, derden of soms zelfs vanwege overheidsambtenaren, blijkt uit de informatie echter ook dat het beleid van de Slowaakse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Slowaakse overheid heeft meerdere initiatieven genomen om discriminatie te bestrijden (o.a. door sensibilisering en opleiding) en om de socio-economische problemen van de Roma op te heffen. Slowakije heeft tevens de nodige antidiscriminatiewetgeving geïmplementeerd en voorziet de nodige beschermingsmogelijkheden. Bovendien blijkt dat er ook effectief wordt opgetreden ingeval van inbreuken en bestaan er tevens organisaties die slachtoffers kunnen ondersteunen bij het indienen van een klacht. Er bestaan mogelijkheden voor Roma om hun moeilijke socio-economische situatie te overstijgen, evenals om eventuele gevallen van discriminatie aan de kaak te stellen en bescherming te bekomen.

Er kan hieruit worden geconcludeerd dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Slowaakse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Daden van vervolging moeten immers ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, ofwel een samenstel zijn van

verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke manier te treffen waardoor het leven in het land van herkomst duidelijk ondraaglijk wordt. Eventuele problemen in Slowakije hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan zoals gezegd geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Slowaakse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Daarnaast is er ook geen enkel element dat wijst op het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en c) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u en uw partner verschillende motieven invoeren voor jullie asielaanvraag: het uitzetten uit jullie woning en de afbraak van het kamp Nizné Kapustníky waar u woonde, fysiek geweld door skinheads en politie, gebrek aan bescherming vanwege de politie, en een algemene discriminatoire context die leiden tot problemen rond tewerkstelling, algemene leefomstandigheden en gezondheid.

Wat betreft uw vrees dat u bij terugkeer slachtoffer zou worden van ernstige feiten van fysieke geweldpleging door skinheads dient op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en zoals hoger reeds werd aangegeven, echter gesteld te worden dat de Slowaakse autoriteiten actueel alle redelijke maatregelen treffen om bescherming aan Roma te bieden. In dit verband moet benadrukt worden dat, hoewel jullie getracht hebben bescherming te zoeken bij de politie, jullie nimmer getracht hebben andere instanties of verenigingen te benaderen, teneinde de reële nationale beschermingsmogelijkheden uit te putten vooraleer internationale bescherming te vragen (CGVS II, p.4; CGVS II vrouw,p.4).

In de context van problemen met skinheads moet ook opgemerkt worden dat het incident welke door u en uw vrouw tijdens het laatste gehoor is aangehaald, niet geloofwaardig is bevonden. Jullie verklaren dat enkele weken voor de afbraak van de woningen uw vrouw en uw dochter na een bezoek aan de winkel door skinheads zijn lastig gevallen waarbij uw vrouw ernstig werd geslagen. De politie zou opgebeld en langsgekomen zijn, maar de klacht zou niet ernstig genomen zijn (CGVS II,p.2-4; CGVS vrouw II,p.2-4). U noch uw vrouw hebben dit ernstig feit aangehaald bij uw eerdere gehoren in het kader van de huidige asielprocedure (CGVS I of DVZ). Hiermee geconfronteerd verklaren jullie dat jullie het vergeten te vermelden zijn (CGVS II, p.2; CGVS II vrouw, p. 5). Dit is niet aannemelijk te noemen gelet op het recent (enkele weken voor jullie vertrek) en klaarblijkelijk ernstig karakter van dit feit (uw vrouw zou tot op heden de lichamelijke gevolgen van de slagen ondervinden) mag verwacht worden dat jullie dit zouden hebben aangekaart indien het werkelijk gebeurd zou zijn. Bovendien heeft uw vrouw bij haar eerste gehoor expliciet verklaard dat er tijdens jullie laatste verblijf in Slowakije (oktober-november 2012) geen incidenten met skinheads zijn geweest. (CGVS vrouw I,p.3,4).

Wat betreft geweldpleging en problemen vanwege de politie verwees u naar ernstige incidenten die u vroeger had meegemaakt met de politie en naar een incident kort voor uw vertrek eind 2012. Zo zou u bij een controle door de politie hardhandig zijn aangepakt waarbij een deel van uw vinger werd afgedraaid. Eerder zouden uw tanden zijn uitgeslagen door de politie (CGVS I,p.7-8). Over deze feiten van geweldpleging door de politie moet enerzijds verwezen worden naar uw vorige asielaanvragen, waarbij nergens (dergelijke) feiten van geweld vanwege de politie zijn aangehaald, en waardoor deze (oude) feiten dan ook niet geloofwaardig zijn. Anderzijds is ook met betrekking tot de nieuwe feiten (in verband met uw vinger) vastgesteld dat ze niet geloofwaardig zijn. Zo heeft u dit ernstig feit niet aangehaald bij uw gehoor op de DVZ - u verklaart dat u het vergeten was (CGVS I p.9), wat gelet op de ernst echter niet aannemelijk is -; kan u het incident niet staven met medische attesten hoewel u naar het ziekenhuis zou zijn geweest - u zou de attesten verloren zijn bij de afbraak (CGVS I, p.8), wat niet overtuigend is gezien jullie andere documenten wel in bezit hebben en jullie 2 dagen op voorhand verwittigd waren (CGVS I,p4) -; haalde u dit incident eerder terloops aan op het einde van het gehoor en nadat u eerder had verklaard geen andere (dan de feiten in verband met discriminatie en huisvesting) elementen van een vrees te hebben (CGVS I,p.7); en zijn uw verklaringen op dit vlak tegenstrijdig met uw echtgenote - zij verklaart (ook na confrontatie) niets over dergelijk incident waarbij ze uw vinger hebben verwond, te weten en dit terwijl u verklaarde het voorval aan uw familie te hebben verteld (CGVS I, p.8; CGVS I vrouw,p.4). Om deze redenen overtuigen deze verklaringen over geweld vanwege de politie niet waardoor ook aan deze nieuwe elementen geen geloof kan worden gehecht.

Aangaande de afbraak in oktober 2012 van het kamp waar onder andere u en een aantal verwanten woonden door de lokale autoriteiten van Kosice, dient opgemerkt te worden dat in deze geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het een overheid toekomt om in bepaalde omstandigheden en binnen een wettelijke context mensen gedwongen uit hun woning te zetten en/of woningen af te breken, zeker indien dit gebeurt in het kader van het waarborgen van de volksgezondheid of de veiligheid. Uit het rapport van de Slowaakse Ombudsvrouw blijkt dat de gemeente besloot tot de afbraak van het kamp na een evaluatie van de (brand)veiligheid en de leefomstandigheden. Bovendien betrof het hier illegaal gebouwde constructies. De Slowaakse Ombudsvrouw, die een onderzoek voerde naar het handelen van de lokale autoriteiten, is van oordeel dat zij hierbij niet wettelijk gehandeld hebben en er sprake is van inbreuken van artikel 8 EVRM en artikel 27 (3) van het Kinderrechtenverdrag.

Daar gelaten het standpunt van de Slowaakse Ombudsvrouw, moet evenwel worden benadrukt dat eventuele inbreuken op deze wettelijke bepalingen niet zonder meer volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving inzake subsidiaire bescherming. In dit verband moet er overigens aan worden herinnerd dat internationale bescherming slechts kan worden toegekend indien aangetoond wordt dat de nationale overheden van het land van herkomst geen bescherming kunnen of willen bieden. In casu wordt dit niet aangetoond. Uit de brief van de Slowaakse ombudsvrouw (stuk 2) blijkt immers dat een aantal families die uitgezet werden uit Nizne Kapustniki - het kamp waar ook u woonde in 2012 - een zaak aanhangig heeft gemaakt bij de stedelijke rechtbank met de hulp van de ngo European Roma Rights Center (ERRC). Uit de brief blijkt echter niet of er reeds een uitspraak werd gedaan en, indien dit het geval zou zijn, wat deze was. Zelf bleek u niet op de hoogte te zijn van het feit dat bepaalde families uit Nizne Kapustniki die net als u uitgezet waren, een zaak aanhangig hadden gemaakt bij een rechtbank. Uit uw verklaringen blijkt verder dat u geen klacht hebt ingediend, noch stappen hiertoe hebt ondernomen. Jullie menen dat het geen zin had omdat de stedelijke autoriteiten aanwezig waren op de afbraak en jullie toen niet wilden helpen (CGVS II, p.4,5; CGVS II vrouw p.5). Gelet op het feit dat u geen stappen hebt ondernomen tegen eventuele onwettige handelingen van de lokale autoriteiten, toont u geenszins in concreto aan dat er u in Slowakije geen beroepsmiddelen of beschermingsmogelijkheden ter beschikking staan. Derhalve kan er in dezen niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Voorts werden door u en door uw advocaat in haar brief d.d.23/10/2015 verschillende zaken aangehaald die beantwoorden aan een situatie van discriminatie - discriminatie en problemen op het vlak van algemene leefomstandigheden, gezondheid en tewerkstelling (CGVS I, p. 2,4,7; CGVS I vrouw, p.4; CGVS II vrouw, p.2,5) en gevallen van discriminatie en segregatie in het onderwijs (brief advocaat, p. 7). Hoewel deze situatie en eventuele discriminatie die hieraan mede ten kan grondslag liggen, afkeurenswaardig is, kan deze situatie evenwel, gelet op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, naar aard, intensiteit en draagwijdte niet beschouwd kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gelet op het voorgaande kan er in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om het bovenstaande te wijzigen. Het rapport van de Slowaakse Ombudsvrouw, in combinatie met haar brief d.d.06/08/2015 (stukken 3 en 4), wijst erop dat u inderdaad betrokken partij was bij de afbraak van het kamp Nizne Kapustniki. Dit wordt door mij echter niet betwist. Beide documenten bevatten echter geen aanwijzingen die een ander licht werpen op mijn vaststellingen omtrent het ondernemen van stappen bij de autoriteiten van uw land van herkomst. Wat betreft de stelling van de Ombudsvrouw dat er bij de afbraak van het kamp bepaalde inbreuken tegen het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en het Internationaal Kinderrechtenverdrag zijn begaan, hierop werd eerder in de beslissing reeds ingegaan. Het tweede luik van dit buitengewoon rapport, aangaande discriminatie van Roma in het onderwijs, is louter algemeen van aard en bevat geen rechtstreeks verband met uw persoonlijke asielverklaringen. Het rapport is één van de bronnen van de COI-focus "Slowakije - situatie van de Roma" en werd als dusdanig mee opgenomen in mijn beoordeling. De brief van uw advocaat in België (stuk1) zet kort uiteen welke problemen jullie gekend

zouden hebben in Slowakije en stelt dat deze voldoende zijn om te spreken van vervolging. Wat betreft de vermelde "daden van vervolging" dient opgemerkt te worden dat de loutere vermelding door uw advocaat van dergelijke feiten niet betekent dat deze feiten werkelijk hebben plaatsgevonden, of dat ze voldoende ernstig zijn om te spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Uw advocaat verwijst verder uitvoerig naar het buitengewoon rapport van de Slowaakse Ombudsvrouw, dat eerder reeds besproken werd. De aan mij gerichte brief van de (Belgische) Federale Ombudsman d.d.09/10/2015, ten slotte (stuk 2), verwijst eveneens hoofdzakelijk naar de vaststellingen in het rapport van de Slowaakse Ombudsvrouw. Waar er wordt gesteld dat de Slowaakse Ombudsvrouw moeilijkheden kent bij de uitvoering van haar opdracht - een feit waarop ook uw advocaat in zijn brief wijst - kan volledigheidshalve opgemerkt worden dat dit geen ander licht werpt op de problemen die u persoonlijk zou hebben gekend in Slowakije of uw vrees bij een eventuele terugkeer naar het land. De verschillende rapporten over de algemene situatie voor Roma in Slowakije (stukken 5 tot 15) zijn ofwel mee opgenomen in het rapport van de onderzoeksdienst van het CGVS (supra) en zijn dus vervat in mijn appreciatie van de actuele situatie van Roma in Slowakije zoals hoger uiteengezet, of betreffend louter algemene of fragmentarische elementen rond de situatie van Roma in Slowakije die geen ander licht werpen op uw persoonlijke situatie, en die ook geen nieuwe elementen bevatten of in tegenspraak zijn met het algemeen rapport van mijn onderzoeksdienst. De door uw zoon gemaakte video-opname van de afbraak van de wijk toont aan dat hij en zijn gezin aanwezig waren op het moment van de afbraak, wat niet wordt betwist. De bustickets tonen aan dat jullie op 21 november 2012 van Slowakije naar België zijn gereisd. Deze feiten worden evenmin betwist. Jullie identiteitskaarten betreffen louter persoonsgegevens die niet ter discussie staan. Het Belgisch medisch attest van uw vrouw attesteert dat zij verder medisch onderzoek dient te ondergaan, o.a. inzake artritis en diabetes typell. Hieruit kan niet zonder meer afgeleid worden dat deze medische problemen (deels) een gevolg zijn van de slechte leefomstandigheden die zij (en jullie) in Slowakije ondervonden, zoals uw vrouw aanhaalt (CGVS II, p.2). In ieder geval kan niet afgeleid worden dat voor zover slechte leefomstandigheden een rol spelen in de medische problemen, deze leefomstandigheden het gevolg zouden zijn van vervolging of systematische discriminatoire handelingen vanwege de overheid die hiermee gelijk gesteld kunnen worden. Zoals hoger uiteengezet meen ik dat de slechte levensomstandigheden een samenspel zijn van diverse factoren die geen internationale bescherming behoeven.

Zij volledigheidshalve nog opgemerkt dat ook in het kader van de asielaanvragen van uw familieleden - uw zoon G.(...) R.(...) (OV(...)) en diens partner B.(...) S.(...) (OV(...)) samen met hun kinderen, uw zoon G.(...) S.(...) (OV(...)) en zijn partner T.(...) Z.(...) (OV(...)) samen met haar moeder T.(...) V.(...) (OV(...)), uw zoon G.(...) D.(...) (OV(...)) en zijn echtgenote P.(...) M.(...) (OV(...)) - door mij beslist werd tot een weigering van inoverwegingname van de aanvraag.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/82, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten."

Verzoeker geeft pas in de tekst van het verzoekschrift aan ook een verzoek tot schorsing te willen inleiden. Dit blijkt geenszins uit het opschrift van het verzoekschrift. Gelet op de bovenvermelde wetsbepaling dient huidig verzoekschrift geacht te worden slechts een verzoek tot nietigverklaring te bevatten.

2.2. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en is evenmin vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd.

Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (hierna: het koninklijk besluit van 5 december 1991) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, *Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen*, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49). *In casu* blijkt uit de bespreking van de middelen hieronder dat aan de grondvoorwaarden waaronder de vernietiging kan worden bevolen, niet wordt voldaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van *"de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en manifeste appreciatiefout"*.

3.1.1. Verzoeker voert in zijn eerste middel aan dat het gegeven dat de Slowaakse autoriteiten een beleid zouden hebben dat gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging geen afbreuk doet aan het feit dat verzoeker en zijn gezin *in concreto* slachtoffer zijn geweest van vervolgingen. Zulks wordt volgens verzoeker bovendien bevestigd door verschillende rapporten die melding maken van dezelfde problemen als dewelke verzoeker en zijn gezin hebben meegemaakt, in het bijzonder het rapport van de Slowaakse ombudsvrouw. Verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 82 175 van 31 mei 2012, waarin gesteld wordt dat de formele motiveringsplicht de verplichting inhoudt om de verzoekende partij in kennis te stellen van de redenen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Nog volgens voormeld arrest betekent dit dat de motivering moet antwoorden, zij het op impliciete doch zekere wijze, op de wezenlijke argumenten van de asielzoeker. Verzoeker stelt ter staving van zijn asielaanvraag verschillende documenten te hebben neergelegd waarin melding wordt gemaakt van de discriminatie waarvan de Roma-minderheid het slachtoffer is, ten gevolge van zowel handelingen en maatregelen die uitgaan van de Slowaakse autoriteiten als tekortkomingen door deze autoriteiten. Verzoeker citeert *in extenso* uit de brief van zijn raadvrouw van 26 oktober 2015, aanwezig in het administratief dossier. Hij wijst er tevens op dat in deze brief het rapport van de Slowaakse ombudsvrouw betreffende de uitzetting van verzoeker en zijn gezin uit hun woning wordt aangehaald en dat de ombudsvrouw stelt dat de uitzetting illegaal was en de Slowaakse autoriteiten geen enkel gevolg hebben gegeven aan haar rapport. Volgens verzoeker blijkt uit de bestreden beslissing niet dat de tegenpartij *in concreto* en op een serieuze manier rekening heeft gehouden met de elementen die aan het administratief dossier werden toegevoegd waar in deze beslissing gesteld wordt dat de Slowaakse autoriteiten een beleid hebben ontwikkeld dat gericht is op de integratie van de Roma-minderheid. Verzoeker is van mening dat de tegenpartij het rapport van de Slowaakse ombudsvrouw, waarin duidelijk wordt gesteld dat de Slowaakse autoriteiten verzoeker en zijn gezin op illegale wijze hebben behandeld, duidelijker in verband had moeten brengen met de informatie die ze zelf aanhaalt betreffende de wijze waarop de Slowaakse autoriteiten omgaan met de Roma. De houding van de Slowaakse autoriteiten ten opzichte van verzoeker en zijn gezin *in concreto* is volgens verzoeker nochtans een essentieel element in het kader van huidige asielaanvraag.

3.1.2. De Raad wijst erop dat de belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, erin bestaat dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie de COI Focus “Slowakije. Situatie van Roma” van 18 december 2015) waaruit kan worden afgeleid dat eventuele gevallen van discriminatie binnen de Slowaakse context in het algemeen niet kunnen worden beschouwd als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, dienen daden van vervolging ofwel zo ernstig van aard te zijn of zo vaak voor te komen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, ofwel een samenstel te zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke manier te treffen waardoor het leven in het land van herkomst duidelijk ondraaglijk wordt. De verwerende partij beroept zich op voormelde informatie om te besluiten dat eventuele problemen in Slowakije niet de aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. In de mate dat verzoeker geen elementen aanbrengt die wijzen op het voorhanden zijn van dergelijke bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden in zijn geval, noch informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de analyse van de actuele situatie van de Roma in Slowakije vervat in voormelde COI Focus niet correct of actueel is, doet het loutere feit dat hij meent dat de problemen die hij ondervond voldoende ernstig zijn om te spreken van ‘vervolging’ in vluchtelingenrechtelijke zin geen afbreuk aan het gemotiveerde oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat dit niet zo is. In de bestreden beslissing wordt verder aangegeven dat de verschillende gevallen van discriminatie waarnaar door verzoekers raadsvrouw verwezen wordt in haar brief van 26 oktober 2015, hoewel afkeurenswaardig, gelet op voormelde informatie aanwezig in het administratief dossier naar aard, intensiteit en draagwijdte niet beschouwd kunnen worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft het rapport van de Slowaakse ombudsvrouw, wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld dat de eventuele inbreuken op wettelijke bepalingen die daarin worden vastgesteld niet zonder meer volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Aangaande de diverse andere rapporten over de algemene situatie van Roma in Slowakije wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat deze ofwel zijn opgenomen in hoger vermelde COI Focus en aldus vervat zijn in de daarop gebaseerde appreciatie van de actuele situatie van Roma in Slowakije, ofwel louter algemene of fragmentarische elementen betreffen die geen ander licht werpen op verzoekers persoonlijke situatie en evenmin nieuwe elementen bevatten of in tegenspraak zijn met voormelde COI Focus. Derhalve toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij onzorgvuldig tewerk ging of niet voldoende rekening heeft gehouden met de nieuwe elementen die door hem werden aangebracht. Verzoeker toont evenmin aan dat de verwerende partij deze elementen niet correct zou hebben geïnterpreteerd in het licht van voornoemde informatie op basis waarvan kon worden besloten dat de door verzoeker aangehaalde problemen niet de aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève, van de artikelen 48/3, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van “artikel 4 Kwalificatierichtlijn”, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 27 van “het KB van 11 juli 2003” en van “de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en manifeste appreciatiefout”.

3.2.1.1. In een eerste onderdeel van zijn tweede middel betoogt verzoeker dat artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet voor de verwerende partij de plicht inhoudt om rekening te houden met de belemmeringen die ertoe leiden dat een asielzoeker geen effectieve toegang heeft tot de nodige

bescherming verschuldigd door zijn overheid. Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad betreffende de asielaanvraag van een Roma-gezin afkomstig uit Servië en citeert daaruit enkele paragrafen waarin de Raad zich buigt over de vraag of de gezinsleden toegang hebben tot doeltreffende bescherming in de zin van voormeld artikel 48/5, § 2. Volgens verzoeker blijkt uit de motivering van de *in casu* bestreden beslissing niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met zijn persoonlijke en individuele situatie alsook met de kwetsbaarheid van hem en zijn gezin in het kader van haar onderzoek betreffende de toegang tot effectieve bescherming. Verzoeker wijst erop dat uit de door hem bijgebrachte informatie blijkt dat de situatie van de Roma in Slowakije bijzonder zorgwekkend is en er ook sprake is van discriminatie door overheidsambtenaren. Hij wijst tevens op rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarin de Roma een benadeelde en kwetsbare minderheid worden genoemd die nood heeft aan een bijzondere bescherming. Tot slot haalt verzoeker nog een arrest van de Raad aan waarin het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verweten wordt geen rekening te hebben gehouden met de problemen die de betrokken verzoeker ten gevolge van zijn Roma-afkomst kan hebben om toegang te krijgen tot gezondheidszorg in zijn land van herkomst.

3.2.1.2. De Raad merkt aangaande bovenstaand betoog vooreerst op dat de vraag of verzoeker al dan niet toegang heeft tot doeltreffende bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet *in casu* niet ter zake doet, in de mate dat verzoeker geen afbreuk doet aan het oordeel van de verwerende partij dat de problemen die hij aanhaalt niet kunnen worden beschouwd als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Nog daargelaten voorgaande vaststelling, toont verzoeker niet aan dat zijn kwetsbare socio-economische positie eraan in de weg staat dat hij een doeltreffende bescherming geniet van overheidswege tegen eventuele discriminatoire praktijken waarvan hij het slachtoffer zou zijn. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk vermeld dat uit voormelde COI Focus "*Slowakije. Situatie van Roma*" van 18 december 2015 niet zonder meer kan worden afgeleid dat de Slowaakse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in verzoekers problematiek op te treden en bescherming te bieden. De eenvoudige verwijzing naar verzoekers persoonlijke situatie of kwetsbare positie is daarom niet afdoende om afbreuk te kunnen doen aan de bestreden beslissing waar deze vaststelt dat verzoeker, gelet op het feit dat hij geen stappen heeft ondernomen tegen eventuele onwettigheden die door de lokale autoriteiten zouden zijn begaan bij de afbraak van het kamp waar hij met zijn gezin verbleef, geenszins *in concreto* aantoont dat er hem in Slowakije geen beroepsmiddelen of beschermingsmogelijkheden ter beschikking staan. Wat het arrest van de Raad betreffende het Roma-gezin uit Servië betreft, dient vooreerst te worden opgemerkt dat daarin aangehaalde documenten aangaande de situatie van Roma in Servië geen relevantie vertonen voor de Slowaakse context die *in casu* aan de orde is. Er dient daarenboven te worden vastgesteld dat men zich in het arrest uitdrukkelijk baseert op de individuele omstandigheden eigen aan de zaak om te besluiten dat de betrokken verzoekende partij op afdoende wijze aantoont dat zij geen toegang zou hebben tot bescherming tegen de vervolgingen die ze ontvlucht is. Nog daargelaten dat voormeld arrest een individueel geval betreft en als dusdanig geen precedentwaarde heeft die bindend is, toont verzoeker niet aan dat hij zich in gelijkaardige omstandigheden bevindt. Uit het bovenstaande mag genoegzaam blijken dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij de verwerende partij verwijt geen rekening te hebben gehouden met zijn kwetsbaar profiel met betrekking tot de vraag of verzoeker toegang heeft tot doeltreffende bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het tweede door hem aangehaalde arrest – dat overigens betrekking heeft op een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – doet hieraan geen afbreuk.

Het eerste onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

3.2.2.1. In een tweede onderdeel van zijn tweede middel voert verzoeker aan dat in de bestreden beslissing zou worden gesteld dat hij niet heeft aangetoond geen bescherming in Slowakije te kunnen verkrijgen omdat hij geen beroep heeft gedaan op de vereniging European Roma Rights Center om een procedure in te leiden voor de rechtbank. Verzoeker wijst erop dat een vereniging echter niet kan worden beschouwd als een actor van bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet omdat het niet gaat om een Staat noch om een partij of organisatie die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheerst.

3.2.2.2. De Raad wijst verzoeker erop dat in de bestreden beslissing op basis van de brief van de Slowaakse ombudsvrouw wordt vastgesteld dat een aantal families die net zoals verzoeker werden uitgezet uit het kamp Nizne Kapustniki hulp hebben gekregen van de ngo European Roma Rights Center om een zaak aanhangig te maken bij de stedelijke rechtbank. Nergens stelt de verwerende partij

dat het European Roma Rights Center een actor van bescherming zou zijn in de zin van voormeld artikel 48/5, § 2, en in de bestreden beslissing wordt evenmin gesuggereerd dat verzoeker niet aantoonbaar geen bescherming te kunnen krijgen in Slowakije omdat hij nagelaten heeft zich te richten tot deze ngo. Er wordt slechts aangegeven dat waar lotgenoten van verzoeker er klaarblijkelijk wel in slaagden een klacht in te dienen bij de bevoegde instanties, zij het via bemiddeling van een ngo, verzoeker hiertoe geen stappen heeft ondernomen en dat hij derhalve geenszins aantoonbaar dat hem in Slowakije geen beroepsmiddelen of beschermingsmogelijkheden ter beschikking staan. Het argument mist feitelijke grondslag.

Het tweede onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

3.2.3.1. Waar in de bestreden beslissing inzake de fysieke geweldsdaden door skinheads wordt vastgesteld dat verzoeker geen pogingen ondernomen heeft om zich tot andere (hogere) instanties of organisaties te wenden dan de politie, laat verzoeker in een derde onderdeel van zijn tweede middel gelden dat deze instanties of verenigingen manifest geen aanzienlijk deel van het Slowaakse grondgebied beheersen in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet. Betreffende het incident waarbij verzoekers echtgenote en dochter na een bezoek aan de winkel werden aangevallen door skinheads, betoogt verzoeker dat het wel degelijk aannemelijk is dat hij en zijn vrouw dit zijn vergeten te melden. Verzoeker wijst erop dat al zijn familieleden melding maken van de beledigingen, discriminatie of fysiek geweld dat ze al hun hele leven ondergaan. Het zou daarenboven voor verzoeker onmogelijk zijn om zaken correct in de tijd te plaatsen, daar hij geen enkele scholing heeft genoten en geen begrip heeft van tijdsnoties. Verzoeker stelt dat indien men al zo vaak slachtoffer is geweest van geweld, het perfect aannemelijk is dat men vergeet melding te maken van feiten die zich bovendien al vier jaar geleden hebben voorgedaan. Verzoeker wijst er bijkomend op dat zijn zoon, D. G., wél onmiddellijk melding heeft gemaakt van voormeld incident. Waar het in de bestreden beslissing niet overtuigend wordt genoemd dat verzoeker de medische attesten aangaande het incident waarbij de politie hem aan zijn vinger verwondde zou hebben verloren bij de afbraak van zijn woning, meer bepaald omdat hij andere documenten wel in zijn bezit blijkt te hebben en twee dagen op voorhand verwittigd was, meent verzoeker *“dat het CGVS exclusief een subjectieve appreciatie maakt van het feitenrelaas van verzoeker die overigens op geen enkel objectief element steunt”*. Hoewel hij twee dagen op voorhand werd verwittigd, acht verzoeker het absoluut aannemelijk dat hij er niet aan had gedacht de medische attesten bij zich te houden. Iedere redelijke persoon kan zich immers zeer goed voorstellen, aldus verzoeker, dat indien hij het nieuws krijgt dat zijn woning binnen twee dagen zal worden vernietigd, de mentale staat waarin hij zich bevindt tot gevolg heeft dat hij inderdaad sommige zaken vergeet. Verzoeker stelt zich bijkomend de vraag of hij er op dat moment redelijkerwijze mocht van uitgaan dat hij de medische attesten nodig zou hebben, aangezien hij toen immers nog niet wist dat hij asiel zou aanvragen in België en in het kader van deze asielpprocedure documenten zou moeten neerleggen ter staving van zijn asielerelaas.

3.2.3.2. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing niet wordt gespecificeerd welke hogere instanties of organisaties worden bedoeld, zodat hieronder zowel instellingen die uitgerust zijn met staatsgezag – en die aldus kwalificeren als ‘actoren van bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet – kunnen worden begrepen, als organisaties die geen deel uitmaken van het staatsapparaat maar desgevallend wel instrumenteel kunnen zijn in het kanaliseren van eventuele klachten naar de bevoegde overheidsinstanties. Verzoekers kritiek doet aldus geen afbreuk aan de vaststelling dat hij geen pogingen ondernomen heeft om zich tot andere instanties of organisaties te wenden behalve de politie en dit in weerwil van het bestaan van objectieve en actuele informatie (zie voormelde COI Focus *“Slowakije. Situatie van Roma”* van 18 december 2015) waaruit blijkt dat het vinden van bescherming effectief mogelijk is. In de mate dat verzoeker wenst aan te voeren dat het incident waarbij zijn vrouw en dochter na een bezoek aan de winkel door skinheads werden aangevallen onvermeld bleef tijdens het eerste gehoor omdat het slechts om het zoveelste geval van agressie ging in een hele reeks die zowel hijzelf als zijn familieleden tijdens hun leven al te verduren kregen, doet hij geen afbreuk aan de bestreden beslissing waar deze wijst op het recente (enkele weken voor verzoekers vertrek) en klaarblijkelijk ernstige karakter (verzoekers vrouw zou tot op heden de lichamelijke gevolgen van de slagen ondervinden) van dit feit. Deze uitleg kan evenmin overtuigen in het licht van de vaststelling dat verzoekers vrouw tijdens haar eerste gehoor expliciet heeft verklaard dat er tijdens hun laatste verblijf in Slowakije (oktober-november 2012) geen incidenten met skinheads zijn geweest, welke vaststelling verzoeker ongemoeid laat. Dat het onmogelijk zou zijn voor verzoeker om gebeurtenissen correct in de tijd te situeren omdat hij geen scholing heeft genoten, is niet aannemelijk. Immers, een gebrek aan scholing kan niet verklaren dat verzoeker een incident met een dergelijk grote impact op zijn persoonlijke leven en dat van zijn gezinsleden niet correct weet te situeren in de tijd. Uit

zijn administratief dossier kan bovendien niet worden afgeleid dat verzoekers verstandelijke vermogens dermate beperkt zijn dat hij niet in staat zou zijn ingrijpende gebeurtenissen die zich voordoen in zijn eigen leefwereld in de tijd te situeren, noch blijkt dat verzoeker ooit heeft aangegeven problemen te hebben op dit vlak. Dat verzoekers zoon D. G. wel onmiddellijk melding maakte van voormeld incident, doet op generlei wijze afbreuk aan de vaststellingen met betrekking tot de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote. Waar verzoeker aanvoert dat hij ten gevolge van de mentale staat waarin hij zich bevond nadat hij het nieuws had gekregen dat zijn woning binnen twee dagen zou worden vernietigd de medische attesten met betrekking tot de verwonding aan zijn vinger in zijn woning had achtergelaten, overtuigt hij niet. Verzoeker toont immers niet aan dat een tijdspanne van twee dagen onvoldoende was om zich ervan te vergewissen dat attesten aangaande een dergelijk ernstig feit zich nog in de woning bevonden, temeer gelet op de vaststelling dat verzoeker andere documenten wel heeft meegenomen. Het argument als zou verzoeker zich op het ogenblik van de afbraak van zijn woning geen rekenschap hebben gegeven van het belang van voormelde medische attesten in het kader van een eventuele asielpcedure is eveneens in het licht van de vaststelling dat hij wel in het bezit blijkt van andere documenten niet aannemelijk. Verzoeker gaat bovendien in het geheel niet in op de vaststellingen dat hij het incident met zijn vinger eerder terloops aanhaalde op het einde van het gehoor en nadat hij eerder had verklaard geen andere (dan de feiten in verband met discriminatie en huisvesting) elementen van vrees te hebben, respectievelijk dat zijn verklaringen op dit vlak tegenstrijdig zijn met deze van zijn echtgenote. Zodoende toont verzoeker niet aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een “*subjectieve appreciatie*” heeft gemaakt van het feitenrelaas.

Het derde onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

3.2.4.1. In een vierde onderdeel van zijn tweede middel merkt verzoeker op dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat uit de brief van de Slowaakse ombudsvrouw niet blijkt of er al dan niet reeds een uitspraak werd gedaan in de zaak die door andere uitgezette families werd aangespannen. Verzoeker betoogt dat indien de tegenpartij van mening was dat deze informatie van essentieel belang was om te onderzoeken of hij toegang zou hebben gehad tot doeltreffende bescherming, zij verzoeker uitdrukkelijk om deze informatie had moeten vragen of desnoods zelf contact had moeten nemen met het European Roma Rights Centre of de Slowaakse ombudsvrouw om deze informatie te bekomen. Verzoeker is van mening dat de verwerende partij heeft nagelaten dit te doen in weerwil van de samenwerkingsplicht die krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) op haar zou rusten.

3.2.4.2. De Raad stelt vast dat, in tegenstelling tot wat verzoeker suggereert, uit de bestreden beslissing niet blijkt dat informatie aangaande het verdere verloop van de procedure die door andere families werd opgestart van enig belang is met betrekking tot de vraag of verzoeker al dan niet over beroepsmiddelen of beschermingsmogelijkheden beschikt. De loutere vaststelling dat families die zich in dezelfde situatie bevonden als verzoeker stappen hebben ondernomen om hun uitzetting via gerechtelijke weg aan te vechten, daar waar verzoeker heeft nagelaten dit te doen, volstaat om te besluiten dat verzoeker niet *in concreto* aantoonde dat er hem in Slowakije geen beroepsmiddelen of beschermingsmogelijkheden ter beschikking staan. Meer recente informatie aangaande de zaak die door andere families werd aanhangig gemaakt bij de rechtbank kan geen afbreuk doen aan voormelde vaststelling. Aldus toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij in weerwil van haar samenwerkingsplicht heeft nagelaten deze recente informatie alsnog trachten te bekomen.

Het vierde onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

3.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève, van de artikelen 48/3, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van “*de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en manifeste appreciatiefout*”.

3.3.1. Verzoeker voert in zijn derde middel aan dat hij en zijn gezin het voorwerp hebben uitgemaakt van een gedwongen, illegale uitzetting uit hun woning, en dat deze uitzetting kadert binnen een ruimere context van veralgemeende discriminatie ten opzichte van de Roma-minderheid, in het bijzonder betreffende de toegang tot huisvesting. De discriminaties waarvan verzoeker het slachtoffer is geweest hebben volgens hem een zodanige intensiteit bereikt dat zij als vervolgingen in de zin van artikel 48/3

van de Vreemdelingenwet dienen te worden beschouwd. Verzoeker citeert uit een rapport van de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa alsook uit twee arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarin gesteld wordt dat discriminatie op basis van ras/etnische afkomst op zich een vernederende behandeling kan uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM respectievelijk dat discriminatoire opmerkingen of beledigingen met racistische inslag in elk geval als een verzwarende factor moeten worden beschouwd in het kader van de toetsing van een gegeven behandeling aan artikel 3 van het EVRM. Daarnaast verwijst verzoeker naar een ander arrest waarin het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat de manier waarop de Belgische autoriteiten een gezin met kinderen hadden behandeld alvorens hen naar Servië terug te sturen de drempel van artikel 3 van het EVRM overschreed en een vernederende behandeling in de zin van deze bepaling uitmaakte. Verzoeker brengt in herinnering dat hij in zijn tweede middel heeft uiteengezet dat er geen sprake kan zijn van doeltreffende bescherming vanwege de Slowaakse autoriteiten of een vereniging. Uit de bestreden beslissing zou bovendien niet blijken dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker in geval van terugkeer niet opnieuw het slachtoffer zal worden van vervolging en niet opnieuw op straat zal belanden.

3.3.2. Aangaande artikel 3 van het EVRM, dat het verbod inhoudt op folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen en bestraffingen, merkt de Raad op dat dit inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Hoger is reeds komen vast te staan dat verzoeker geen afbreuk doet aan de bestreden beslissing waar deze oordeelt dat de discriminaties waarvan verzoeker desgevallend het slachtoffer is geworden naar aard, intensiteit en frequentie onvoldoende zijn om te kunnen worden beschouwd als vervolgingen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of als gevallen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van diezelfde wet. De rechtspraak waarnaar verzoeker in onderhavig middel verwijst is niet bij machte een ander licht te werpen op de appreciatie van zijn asielmotieven, in de mate dat de omstandigheden van de betrokken zaken vreemd zijn aan de omstandigheden eigen aan verzoekers geval. Gelet op het voorgaande kan verzoeker niet volhouden dat er geen goede redenen zijn om aan te nemen dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst niet opnieuw het slachtoffer zal worden van vervolging.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juli tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF